

нитѣ, каквито има по тѣхнитѣ мѣста, да изпратятъ всичко интересно въ археологическо отношение до настоятелство на дружеството въ Търново. Нѣкои отъ лицата, къмъ които билъ направенъ позивътъ, не захъснѣли да не се отзоватъ. Още на 12 мартъ 1884 Ив. Визировъ отъ Свищовъ се обажда, че изпраща 30 стари мѣдни монети, а съ писмо отъ 4 мартъ с. г. се обѣщава, че ще прати наскоро описания на стари ист. паметници и желае да го запише дружеството за членъ-дописникъ. Съ писмо отъ 6 юний с. г. учителътъ Ив. Ангеловъ отъ с. Кипилово изпраща описания на „старинни-паметници, находещи си около това село“. И свещеникътъ Сава Михайловъ изпраща такива описания на паметници отъ сѣщото село.

Така щото, слѣдъ нѣколко врѣме дружеството имало на рѣцѣ доста интересни описания на паметници, а така сѣщо и цѣнна сбирка отъ интересни прѣдмети. Имало цѣнни пергаменти, ръкописи книги, стари орѣжия и др.

Музей. Като видѣло настоятелството, че сбирката се увеличава, намислило да намѣри помѣщение, гдѣто да ги постави. Отначало всичко събиралъ прѣдседателътъ на дружеството, д-ръ Беронъ, въ къщата си. Като нѣмало подходно здание въ града, настоятелството обърнало око на джамията на Хисаря. Но понеже тя била въ рѣцѣтъ на военитѣ и служила за воененъ складъ, (както е и сега), настоятелството съ писмо № 12 отъ 26 май 1884 моли общинското управление да се разпорежи, що „бивщата Св. Петка на мѣстността Хисарь, отпослѣ прѣобърната въ Джамия, да се отстъпи за дружественъ музей“. Отъ общинското управление съ писмо № 1060 отъ 1 августъ се съобщава на дружеството, че, като не е тази джамия подъ негово вѣдомство, не може да разполага съ нея и че самото дружество нека се обърне къмъ окр. управителъ. Но като получава и оттамъ отрицателенъ отговоръ, др-вото се обръща съ писмо № 20 отъ 25 окт. с. г. къмъ Министерството на Просвѣщението и, като излага цѣлата прѣписка по този